

Sudda bort din SSUra min

I DET SOCIALDEMOKRATISKA ungdomsförbundets kulturpolitiska program kan man läsa att "Sverige ska vara ett land där olikheter ses som en resurs snarare än ett hot. Allas erfarenheter ska bejakas och tas till vara, inte bara för att det är moraliskt och ideologiskt riktigt, utan även för att det vore ett enormt resursslöseri att låta bli." SSU lyfter också fram avskaffad vuxencensur som en av sina tre viktigaste kulturpolitiska frågor.

När medlemsregistret gallrades och befriades från pensionerade ministrar och gamla katter måste med andra ord medelåldern i förbundet ha fallit långt under myndighetsgränsen, eftersom den inhyrda komikern Peter Wahlbeck av arrangö-

rerna tvingades bort från scenen under SSU:s kongressfest i mitten av augusti. Brottet: han hade skojat om socialism, feminism och invandrare – "precis de grejer man inte bör driva med på en SSU-fest", som kongressombudet Lars Karlsson uttryckte saken på sin blogg.

ATT SKÄMTA OM socialism är annars en gammal fin tradition, även om det på sina håll i historien i mer handgriplig mening kunde innebära att man blev avledd från scenen. Under Sovjetunionens tidiga år kunde till exempel följande skämt, som vi hämtat från brittiskan Christie Davis forskning om humor i totalitära samhällen, förpassa skojaren till Sibirien under överskådlig tid framöver.

"Lenins änka, Krupskaja, berättade för en sovjetisk skolklass hur hennes man hade varit. 'En dag', sa hon, 'stod han ute och rakade sig. En liten pojke gick förbi, stannade och frågade Lenin vad han gjorde.' 'Jag rakar mig, lille vän', sa Lenin.

'På vilket sätt gjorde det Lenin till en god människa', frågade en i klassen. 'Förstår du inte?' sa Krupskaja. 'Han kunde ha skurit halsen av pojken, men det gjorde han inte.'"

Att dra paralleller mellan SSU och Sovjet är naturligtvis plump och inte det minsta roligt. Vi tar förstas avstånd från alla antydningar om att de unga socialdemokraterna lider brist på demokratisk övertygelse.

Bristen är en helt annan. Humor. ☞

KNÄCKER BRÖDET

BOKTIPS

MINNS MATPYRAMIDEN SOM varje barnfamilj satte på kylskåpet under 70- och 80-talet: de marmorerade biffarna fick trängas under pyramidens vindskupa medan bröd, pasta, potatis, ris och gryn fick bre ut sig på den rymliga bottenvåningen. Budskapet var bokstavligen bildligt: kolhydrater ska vara basen i den dagliga maten, proteiner ska tillhöra undantaget.

En och annan tror kanske att denna näringssegregering – som fortfarande understöds av Livsmedelsverket (Läs mer om detta i Lydiah Wålstens artikel på s. 78) – byggde på vetenskapliga fakta. Så var och är dock inte fallet.

Åtminstone inte om man ska tro Per Wikholm och Lars-Erik Litsfeldt, författare

till boken *Ideologin, pengarna, kostråden* (Optimal Förlag, 2007). Där visar de hur den statligt understödda kolhydratvurmen växte fram ur ett politiskt köttmotstånd – djuruppfödning ansågs förskingra den spannmål de svältande i världen behövde – med stöd i på sin höjd pseudovetenskapliga teorier om förestående global svält och energikris.

KAPITLEN MED PROPAGANDA för Atkinsdiet kan liksom ett wienerbröd till eftermiddagsfikat med fördel hoppas över. Men läs bokens inledande häft och du kommer aldrig att få samma förhållande till din fullkornslimpa igen. Den som du trodde var nyttig. ☞

